

[M. F. Mortensen.]

korn, som ligger hos Kornhandlerne, og købe det til en højere Pris end dem, der har faaet tildelt Indkøbsmærker. Jeg takker den højtærede Landbrugsminister, fordi han, saa hurtigt efter at Skaden paa Vintersæden er konstateret, fremkommer med et Forslag, som vil bidrage til, at der kan skaffes Saasæd til Omsaaning af de Marker, der har lidt Skade ved den strenge Vinter.

Jeg anbefaler Forslaget til en meget hurtig Behandling her i Tinget.

Løje: Det er meget beklageligt, at det allerede nu, saa kort Tid efter, at Tinget behandlede Loven om Laan til Anskaffelse af Saasæd, skal være nødvendigt igen at beskæftige sig med denne Sag. Men det maa erkendes, at de sidste Uger har aabenbaret, hvilken Katastrofe for Landbruget den usædvanlig strenge Vinter har ført med sig, og jeg føler mig overbevist om, at de Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister for nogle Dage siden fremsatte i Radioen angaaende Kornsituationen, Udtalelser, som naturligvis maatte vække nogen Uro ude omkring i Befolkningen, langtfra var for pessimistiske, snarere det modsatte. De Bemærkninger, Landbrugsministeren fremsatte ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, og hvori Ministeren resumerede Udtalelser af en Række sagkyndige fra Landets forskellige Egne, bekræfter da ogsaa, at Tilstanden for Brødkornsarealerne Vedkommende nærmest er katastrofal.

Men det er ikke alene Vintersæden, der i stort Omfang er ødelagt af den strenge Vinter, vi har haft; store Arealer udlagt med Frø er ligeledes bortfrosset og maa omsaas, ja, selv almindelige Græsmarker har ikke kunnet modstaa Frostene, men ogsaa disse er ødelagt i et ikke ubetydeligt Omfang og maa naturligvis omsaas. Jeg talte i Gaar ganske tilfældigt med Ejeren af en større Gaard paa 300—400 Tdr. Land i en af vort Lands bedste Egne, og han fortalte mig, at det var nødvendigt for ham at omsaa ca. 100 Tdr. Land, idet al Hveden og betydelige Dele af Rugen, et større Areal med Frø og en Græsmark paa ca. 20 Tdr. Land var fuldstændig ødelagt af Frostene. Lignende Tilfælde vil sikkert kunne findes andre Steder, og selv om Skaden ikke overalt er saa omfattende, er der næsten ingen Landbrug, som helt er gaaet fri.

Dette, at en saadan Katastrofe kan indtræffe inden for Landbrugserhvervet, burde kunne overbevise alle om, at det er nødvendigt, at et Erhverv som Landbruget

faar Lov til inden for rimelige Grænser at konsolidere sig, ellers maa man være forberedt paa, at Erhvervet ved forskellige Lejligheder, naar disse eller lignende uheldige Forhold indtræffer, maa henvende sig til Lovgivningsmagten om Hjælp. Det, der er sket, er en meget alvorlig Sag for Erhvervet og for hele vort Land, men der er dog næppe Grund til, at der skal blive Panik i Befolkningen i den Anledning. Vi maa alle hjælpes ad med at faa Skaden udbedret, saa godt som det nu lader sig gøre, og det kan bl. a. ske derved, at der bliver draget Omsorg for, at de mislykkede og ødelagte Arealer bliver besaaet paa ny i fuldt Omfang.

Egentlig er jeg tilbøjelig til at mene, at Faren ikke er størst vedrørende de Arealer, som er fuldstændig ødelagt, dør ved man, hvad man skal gøre. Faren er efter min Mening størst for de Arealers Vedkommende, hvor Tilstanden i Virkeligheden er saa ringe, at der burde omsaas, men hvor Ejeren af forskellige Grunde, bl. a. fordi han nærer Forhaabning om, at Resultatet maaske dog bliver bedre, end det ser ud til, undlader Omsaaning. Hvis det bliver Tilfældet i større Udstrækning, kunde det bevirke, at Høsten bl. a. af den Grund maa blive meget ringe. Jeg tror dog, at man i visse Kredse, bl. a. i Bybefolkningen og i Erhverv uden for Landbruget, har været for stærkt paavirket af dette, at Hvedebrødsrationerne nu maa gøres mindre, fordi Hvedearealet i stort Omfang er ødelagt i Vinter.

Der har været talt en Del om Vaarhvede, men rent bortset fra, at vi ikke har den nødvendige Saasæd, er det min Opfattelse, at vi ikke har Raad til et saadant Eksperiment, som det vilde være at besaa de ødelagte Hvedearealer med Vaarhvede; det vilde netop betyde et stærkt reduceret Høstudbytte, idet det er en Kendsgerning, at Vaarhvede normalt underlige Forhold giver langt, langt ringere, 30—40 pCt. ringere Udbytte end Vinterhvede, og vi har slet ikke Raad til at give Afkald paa saa megen Sæd under disse Forhold.

Det vigtigste er, at vi faar den størstmulige Afgrøde, og saa forekommer det mig, at vi maa affinde os med, om det skulde blive nødvendigt at blande Brødkornet med andre Kornsorter, f. Eks. med Byg. Vi lever i en Tid, hvor vi maa resignere i mange Forhold, og selv om dette ikke tiltaler os, tror jeg, vi meget vel kan komme ud over den Situation, uden at sunde Mennesker tager synderlig Skade deraf, og uden